

բարեկամութեան կարելի է այդքան գովութիւն տալ ում եւ իցէ: Մի՞թէ, կասէր, Խալիպեան իշխանը արժանի է այդքան եւ այդքան շնորհակալութեանց: Պատասխանեցի թէ բարերար մարդուն չար ասելը՝ այնքան ցածութիւն է, որքան արդար մարդուն՝ գող անուանելը: Ճշմարտութիւնը պէտք է լինի մեր կշիռքը, եւ այդ կշիռքով մենք պարտական եմք կշռել եւ դատել ամենայն բանը:

Որովհետեւ որքան եւ ծուռ դատենք, ժամանակը՝ այդ անազառ եւ արդար դատաւորը՝ կրյայտնէ ուշ կամ կանուխ մեր ստութիւնը, եւ մենք կմսամք լի ամօթով. ճշմարտութիւնը իւղի նըման միշտ կելլէ ջրին երեսը: Ես շատ լաւ գիտեմ ընդհանուր կամ Հայոց պատմութենէն՝ որ այսպիսի ականաւոր մարդոց արժանաւորութիւնը ըստ մեծի մասին կիմանան յետ մահուանէն. բայց ո՛քան ախորժ եւ սիրելի է, եթէ բարերար մարդը իրեն բարերարութեան շնորհակալութիւնները ողջութեան ժամանակ վայելէ, եւ այդով եւս առաւել քաջալերովի դէպի ուրիշ բարերարութիւն-

ներ յօգուտ իւր ազգին: Բայց ափսո'ս, շատ ունինք մեր ազգին մէջ քաջալերողներ, շատ ունինք մեր ազգի մէջ իրենց ազգակիցներուն յառաջադիմութեանը ուրախացողներ, շատ ունինք ազգասէր եւ ուսեալ մարդոց պատիւր նանազողներ. ցաւելով պէտք է խոստովանիմ' թէ շատ եւ շատ քիչ են այդպիսի մարդիկ մեր ազգի մէջ: Իրաւի ի՞նչպէս կրնան գնահատել ուրիշի բարերարութիւնը նոքա՝ որոնք չգիտեն թէ ի՞նչ է բարերարութիւնը.... Դարձեալ, ի՞նչպէս գիտնան թէ ի՞նչ է բարերարութիւնը, երբ տիրած է նոցա հոգւովը անձնասիրութիւնը, որ անով նոքա կիեռանան բոլորովին մարդկային ընկերութենէն եւ կփակուին իրենց համար ստեղծած աշխարհին մէջը, ո՛չ ուրիշի ուրախութիւնները զգալով եւ ո՛չ ցաւերը: Այդ վանդակին (խաֆէս) մէջը կանցունեն իրենց առանձնական, խղճալի կեանքը, միայն իրենց պիտոյքը հոգալով, եւ վերջապէս կըունան անպտուղ ծառերու նման:

(Նարայարութիւնն յառաջիկաւ.)

ՊԱՏՄԱԿԱՆ

ՀԱՆԵԼՈՒԿԻ

Երկու կոյր գիտեմ՝ խիստ քաջ զօրավար,
Մէկն առաւ Պօլիս, միւսն էր ռամկավար.
Մէկուն հայրենիքն էր ծովուց գըշխոյ,
Միւսը ջատագով կըսուէր սագերու:

ԱՊՐԻԼԻ ՀԱՆԵԼՈՒԿԻՆ ԼՈՒԺՈՒՄԸ

Երեք անգղիացի բանաստեղծներն են Շեխսիր, Պայրըն եւ Ռուբր—Սյօր. իտալացի աղնուականը՝ Փառինի, խոկ հին ատենի յոյնը՝ Տիրտեռ. ամէնքն ալ կաղ եւ անուանի:

